

Arrest

nr. 233 120 van 25 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 18 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2020.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. DESGUIN loco advocaat S. SAROLEA en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 2 december 2016 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 8 augustus 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 augustus 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 30 augustus 2019 verklaarde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers tweede verzoek ontvankelijk. Verzoeker werd gehoord op 31 januari 2020.

1.3. Op 10 februari 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 11 februari 2020 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Guineese nationaliteit te beschikken en te behoren tot de Peul etnie. U bent geboren op 3 maart 1996 in Conakry. U woonde in Simbaya, een wijk te Conakry. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen.

Uw moeder overlijdt bij uw geboorte. Uw vader hertrouwt in het jaar 2009 met Z.(...) B.(...). Aangezien uw vader chauffeur is, is hij vaak van huis. In 2010 bevalt uw stiefmoeder van een dochter. Uw stiefmoeder (of tante, zoals u haar eveneens noemt) laat u niet meer naar school gaan en houdt u thuis om in het huis allerlei taken op te nemen. U mag ook niet langer in de wijk rondlopen of bij de burens langsgaan. Uw vader krijgt in 2013 een ongeluk, waarna hij problemen krijgt met zijn onderste ledematen. Uw stiefmoeder zorgt voor uw vader, omdat hij zelf niets meer kan doen. Hij wordt echter steeds zieker en overlijdt uiteindelijk na uw vertrek uit Guinee. U denkt dat uw stiefmoeder hem behekst heeft. Reeds voor uw vertrek uit Guinee tracht uw stiefmoeder enkele bezittingen te verkopen. Hierdoor merkt zij dat uw vader alles aan u heeft nagelaten. Zij is hierover niet tevreden en mishandelt u nog meer. Wanneer u de gezinswoning tracht te ontvluchten en bij de burens hulp zoekt, schakelt uw stiefmoeder de politie in om u weer naar huis te brengen.

In het begin van het jaar 2015 helpt M.(...) B.(...) u om het land te verlaten. U reist via Mali, Niger, Libië, Italië, Zwitserland en onbekende landen naar België. U komt op 7 december 2016 aan in België en dient op diezelfde dag een eerste verzoek tot internationale bescherming in. U werd opgeroepen u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) te melden op 8 maart 2017, maar ging hier niet op in. De DVZ oordeelde dat u afstand deed van uw verzoek tot internationale bescherming. U keert niet terug naar uw land van herkomst, maar blijft in België. U dient een tweede verzoek tot internationale bescherming in op 8 augustus 2018. Het CGVS verklaarde op 30 augustus 2018 uw tweede verzoek ontvankelijk omwille van formele redenen.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u een geboorteakte en een getuigenis van een vriendin neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en/of 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet. Het feit dat u een volgend verzoek om internationale bescherming dat ontvankelijk werd verklaard, hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u in maart 2017 verzaakte aan uw verzoek om internationale bescherming (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier) en pas in augustus 2018 – meer dan een jaar later - een nieuw verzoek ingediend heeft bij de DVZ.

Gevraagd naar de reden dat u verzaakte aan uw eerste verzoek, verklaart u dat uw eerste interview een Dublin-interview was en dat u verteld werd dat u door andere landen gegaan was (notities CGVS, p. 8). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u een tweede verzoek tot internationale bescherming ingediend heeft omdat u het niet langer aankon op straat te moeten slapen, en **niet omdat u een vrees voor vervolging heeft in uw land van herkomst**. Daarenboven blijkt uit beschikbare informatie dat u eveneens in Zwitserland aan uw verzoek om internationale bescherming verzaakt heeft (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Men kan redelijkerwijze verwachten dat iemand met een gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst, al het mogelijke zal doen om zo snel mogelijk bescherming in te roepen en te verkrijgen in het land waar hij aankomt en zich wenst te vestigen. Het feit dat u zolang gewacht heeft om u op internationale bescherming te beroepen, vormt op zich een belangrijke aanwijzing dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan worden gelineerd.

Verder dient te worden vastgesteld dat u op 6 december 2016, in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming, verklaarde geboren te zijn op 3 maart 2000. De DVZ uitte evenwel twijfel omtrent uw beweerde leeftijd, waarna een medisch onderzoek uitgevoerd werd op 15 december 2016, ten einde na te gaan of u al dan niet ouder bent dan 18 jaar. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 22 februari 2017 door de Dienst Voogdij, betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°, 6§2, 1°; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Programmawet van 24 december 2002, gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat u op datum van 15 december 2016 een leeftijd had van 20 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar. **Omwille van deze reden werd uw geboortedatum aangepast naar 3 maart 1996 en wordt u sinds 3 maart 2014 beschouwd als meerderjarig.**

U verklaart voor het CGVS dat u door uw stiefmoeder mishandeld werd en u het huishouden moest doen (notities van het persoonlijk onderhoud dd. 31/01/2020 (verder notities CGVS), p. 5). **U verklaart verder dat zij u bij een terugkeer naar Guinee zal doden of beheksen, zoals uw vader** (notities CGVS, p. 9).

Er dient opgemerkt te worden dat u uw familiale situatie te Guinee zoals u deze schetst niet aannemelijk maakt.

U verklaart voor het CGVS dat uw **halfzus in 2010 geboren** werd (notities CGVS, p. 5). Gevraagd naar andere broers en zussen, verklaart u maar één zus te hebben, nl. K.(...) (notities CGVS, p. 7). Gevraagd of u **een broer heeft, antwoordt u ontkennend**. Ter bevestiging de vraag herhaald, verklaart u dat u een broer had die gestorven is voor u geboren bent en dat u die nooit gekend heeft. Voor de DVZ verklaarde u echter dat uw **broer M.(...) ca. 2 jaar voor het bewuste onderhoud op 21 september 2018 geboren is** (Verklaring DVZ, vraag 17). Bovendien verklaart u, eveneens voor de DVZ, dat Z.(...), uw stiefmoeder, veranderde nadat zij **in 2011 beviel van M.(...)** (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens het onderhoud voor het CGVS gevraagd wanneer de problemen met uw stiefmoeder Z.(...) begonnen, verklaart u dat de problemen begonnen **nadat zij beviel van uw (half)zus** (notities CGVS, p. 10). Geconfronteerd met de verklaringen die u voor de DVZ aflegde, verklaart u eerst het niet te begrijpen, waarna u verklaart dat niet gezegd te hebben. Gevraagd waarom dit dan genoteerd werd, verklaart u niet over M.(...) gesproken te hebben, maar wel over de geboorte van uw zus. Gevraagd waarom de DVZ dit dan noteerde, weet u het echter niet. Verder dient te worden opgemerkt dat u, hoewel u nog contact heeft met personen die in de omgeving van de gezinswoning te Simbaya wonen (notities CGVS, p. 5 + p. 7 + p. 11-12), u **geen nieuws meer vernomen heeft over uw zus (notities CGVS, p. 7) en weet u alleen dat uw stiefmoeder de bezittingen verkocht heeft omdat zij denkt dat u dood bent. U weet echter niet wanneer zij deze verkocht heeft** (notities CGVS, p. 11). Het verwondert dan ook dat u niets meer vernomen heeft over uw familie ondanks uw contacten met mensen uit uw wijk die u reeds kende in uw kindertijd.

Verder verklaart u voor het CGVS dat uw **vader gestorven is in 2015** (notities CGVS, p. 6-7), maar **weet u niet wanneer omdat u het via de telefoon vernam**. Gevraagd waar u was toen u het hoorde, verklaart u dat u in Libië was op dat moment. Verder verklaart u niet te weten wie u verteld heeft dat uw vader overleden is, hoewel u zelf een nummer gebeld heeft dat u bij zich had. Gevraagd welk nummer u gebeld heeft, verklaart u een nummer van 'universeel' (Intersel) gebeld te hebben. Gevraagd wiens nummer u gebeld heeft, noemt u de naam van de provider. Nogmaals **gevraagd welk nummer u dan**

gebeld heeft, herhaalt u het niet te weten. Pas op het einde van het onderhoud, wanneer uw advocaat haar opmerkingen geeft, verklaart zij dat u een **nummer van uw vader** heeft proberen te bellen (notities CGVS, p. 13). Hierbij wordt verder nog opgemerkt dat u bij de indiening van uw verzoek tot internationale bescherming verklaarde dat uw vader overleden is op **18 oktober 2016** (Fiche "mineur étranger non accompagné", p. 2).

Gelet op het voorgaande maakt u uw familiale situatie zoals u deze voor het CGVS schetst niet aannemelijk. Bijgevolg maakt u het eveneens niet aannemelijk dat u in Guinee problemen had met uw stiefmoeder ten gevolge van deze familiale situatie.

Gevraagd wat u denkt dat uw stiefmoeder gaat doen, verklaart u dat ze u gaat doden of beheksen zoals uw vader (notities CGVS, p. 9). Het tast echter de doorleefdheid van uw verklaringen aan dat u, wanneer gevraagd wordt wat er zal gebeuren als u terugkeert naar Guinee, verklaart dat u **er niemand kent en dat niemand u zal onderhouden of steunen** (notities CGVS, p. 11-12). Eerder tijdens het onderhoud verklaarde u eveneens niemand te kennen omdat u jong vertrokken bent (notities CGVS, p. 8). Echter, zoals hierboven reeds werd opgemerkt, **maakt u uw familiale situatie zoals u deze schetst niet aannemelijk. Hierdoor maakt u het evenmin aannemelijk dat u geen mogelijkheden heeft om terug te vallen op andere personen wanneer u terugkeert naar Guinee.**

Gelet op het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt u het niet aannemelijk dat u omwille van problemen met uw stiefmoeder Guinee verlaten heeft.

U legde in het kader van uw verzoek een **geboorteakte** voor. De geboorteakte die u voorlegt, bevat geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing.

U legt eveneens een verklaring neer van een vriendin. De opsteller van deze verklaring verklaart u reeds te kennen vanaf uw geboorte. Deze verklaring kan dan ook bezwaarlijk objectief genoemd worden, maar wijst op het gesolliciteerde karakter van deze verklaring. Aangezien deze verklaring niet gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen uwentwege, kan deze het voorgaande niet wijzigen.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder andere, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt" en een appreciatiefout, geeft verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent de in het middel aangehaalde bepalingen, waarna hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Hij formuleert zijn verweer als volgt: "(...) 1) Schending van de zorgvuldigheidsplicht
Het CGVS heeft verzoeker asielprocedure met geen zorg geanalyseerd.

Eerst moet het opgemerkt worden dat verzoeker een beslissing tot ontvankelijkheid van zijn tweede verzoek na één jaar heeft ontvangen, wat erg lang is om zo'n eenvoudige beslissingen aan te nemen

(verwerende partij zegt het zelf (eigen onderstreping): "Het CGVS verklaarde op 30 augustus 2019 (sic) uw tweede verzoek ontvankelijk omwille van formele redenen).

Ten tweede moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing veel fouten bevat : de advocaat die aanwezig was tijdens het gehoor was niet Meester H.(...) maar Meester B.(...), verzoeker woonde niet in Simbaya maar in Sangaredi, en verzoekers aanvraag was ontvankelijk verlaard in 2019 en niet 2018. Deze details tonen aan dat het CGVS niet met zorg en attentie de procedure van verzoeker heeft gevolgd.

Ten derde kan er nog gemerkt worden dat de "protection officer" die verzoeker heeft "geïnterviewd" een Nederlandstalige persoon is die het Frans sprak tijdens de "interview". Hoewel dit geen probleem op zich is, heeft dit in casu geleid tot duidelijke misverstanden (zie de interventie van verzoekers raadsman op het einde van het gehoor: ze verduidelijkt tal van punten die door verzoeker zichzelf naar voren werden gebracht tijdens het "interview"; zie ook stuk 3).

Ten vierde gebeurde er een onderbreking tijdens het gehoor, gedurende ongeveer zeven minuten, wat het gehoor zeer kort maakt. Inderdaad, men leest in de beslissing dat de videoconferentie vanaf 14u04 t.e.m. 15u17 duurde (min 7 minuten), dat wil zeggen alleen maar één uur. Hoe kan het CGVS op basis van een gehoor van één uur alle elementen samenvatten en begrijpen, en alle nodige linken maken? We hebben twijfels hierover, en we merken op dat verwerende partij zich bijvoorbeeld niet realiseerde dat Mevrouw H.(...) B.(...) (die een getuigschrift heeft gemaakt; zie administratief dossier) een ex-buur van verzoeker in Guinee had geweest, samen met haar broer, en dat ze nu respectievelijk in Charleroi en Frankrijk (Paris) wonen.

Ten vijfde wordt meer dan een derde van de beslissing bestemd aan kritieken over verzoekers indiening van de tweede asielaanvraag en verzoekers leeftijd.

Verwerende partij heeft duidelijk haar zorgvuldigheidsplicht geschonden en de bestreden beslissing moet vervolgens ten minste vernietigd worden en de zaak teruggestuurd naar het CGVS, om een betere analyse uit te voeren en verzoeker deftig te horen.

2) Bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie ("Vluchtelingenstatus")

Wat verzoekster persoonlijke vrees betreft, die onderzocht werden door het CGVS, dient vastgesteld te worden dat de analyse en de motivering van het CGVS niet gevolgd kunnen worden.

- Het CGVS begint haar motivering door op te merken dat verzoeker een eerste asielaanvraag heeft ingediend in maart 2017, en dan pas in augustus 2018 (i.e. meer dan een jaar later) een tweede verzoek heeft ingediend bij de DVZ: "Gevraagd naar de reden dat u verzaakte aan uw eerste verzoek, verklaart u dat uw eerste interview een Dublin-interview was en dat u verteld werd dat u door andere landen gegaan was (...). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u een tweede verzoek tot internationale bescherming ingediend heeft omdat u het niet langer aankon op straat te moeten slapen, en niet omdat u een vrees voor vervolging heeft in uw land van herkomst. Daarenboven blijkt uit beschikbare informatie dat u eveneens in Zwitserland aan uw verzoek om internationale bescherming verzaakt heeft (...) Dit zou, volgens verwerende partij, een belangrijke aanwijzing vormen dat de ernst van de door verzoeker ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan worden gerelativeerd (bestreden beslissing, p. 2).

Verzoekende partij gaat niet akkoord met deze redenering.

Eerst moet genoteerd worden dat verzoeker, rechtstreeks na zijn aankomst in België, een (eerste) asielaanvraag heeft ingediend.

Daarnaast is verzoeker jong aangekomen in België, en heeft in eerste instantie geen advocaat gehad om hem te kunnen adviseren. Nadat de medische test tot vaststelling van zijn leeftijd toonden aan dat hij niet minderjarig zou zijn (wat verzoeker steeds betwist; zie ook infra) en nadat hij hoorde dat hij "gedublineerd" was, besloot verzoeker op straat te leven, en hij woonde dus op geen vaste plaats. Hij wist niet meer hoe zijn leven te behandelen en raakte in slecht gezelschap.

Dan heeft hij de opportuniteit gehad om een advocaat te vinden, die hem steeds assisteert. Een "update" werd gemaakt op zijn dossier en er werd gemerkt dat zijn asielaanvraag niet meer hangend was en dat hij een nieuwe asielaanvraag moest indienen. Zo diende verzoeker een nieuwe asielaanvraag in, in augustus 2018, maar enkel in augustus 2019 (meer dan één jaar later!) kreeg hij een antwoord van het CGVS betreffende de ontvankelijkheid van zijn verzoek. Ondertussen was het leven weer moeilijk voor verzoeker, want hij moest zonder "oranje kaart" leven en was in een zeer precaire administratieve situatie. Hij leefde nog op straat die hele periode tijd.

Zijn volgend verzoek was dan ontvankelijk verklaard en verzoeker heeft zijn procedure voortgezet.

Het is totaal ongeschikt voor het CGRA om verzoeker te beschuldigen van zijn verklaringen omtrent de redenen voor het indienen van zijn tweede asielaanvraag. Hij heeft verklaard dat hij een asielaanvraag heeft ingediend omdat hij niet langer aankon op straat te moeten slapen, maar het is ook zeker en vast

omdat hij zijn asielprocedure wou voortzetten en omdat hij vreest een terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij heeft dit trouwens ook verklaard tijdens zijn gehoor : "ik moest de procedure verder zetten" (p. 8 van het verslag).

Wat betreffend verzoekers passage in/door Zwitserland, legt hij uit dat hij in Zwitserland (Bern) tegen zijn wil is verbleven en dat hij daar zijn vingerafdrukken heeft moeten geven. Hij begreep bijna niets ter plaatse maar "volgde" de andere mensen die in dezelfde situatie als hem waren. Vervolgens werd hem in een centrum geplaatst, maar hij besloot daar niet te blijven want hij wou naar België gaan, een franstalig land, zodat hij zijn asielprocedure volledig zou kunnen volgen en verstaan.

• Het CGVS gaat verder door en bekritiseert verzoeker ten aanzien van zijn leeftijd :

"Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 22 februari 2017 door de Dienst Voogdij, betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd (...), tonen de resultaten van de medische test aan dat u op datum van 15 december 2016 een leeftijd had van 20 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar. Omwille van deze reden werd uw geboortedatum aangepast naar 3 maart 1996 en wordt u sinds 3 maart 2014 beschouwd als meerderjarig' (bestreden beslissing, p. 2).

Verzoekende partij begrijpt de "kritiek" van verwerende partij met. Ten minste moest het CGVS conclusies trekken uit wat het verklaart, quod non. Hier verklaart verwerende partij alleen dat verzoeker ouder werd beschouwd door de diensten van de DVZ dan wat hij had verklaard. Zou de geboorteejaar van verzoeker 1996 zijn in plaats van 2000 (wat verzoeker betwist, hij heeft trouwens ook een geboortetest neergelegd) maakt dit toch geen verschil ten aanzien van het asielrelaas van verzoeker - het CGVS maakt daarover geen enkel opmerking. De analyse "ten gronde" van de redenen voor zijn asielaanvraag moeten steeds deftig worden geanalyseerd ('quod non, zie infra).

• Het CGVS meent dat verzoeker zijn familiale situatie te Guinee zoals hij die schetst niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker zou bij het CGVS enkel over een zus, K.(...) (geboren in 2010), hebben gesproken terwijl hij ook over een broer, genoemd M.(...), zou hebben gesproken bij de DVZ. Volgens verwerende partij zou verzoeker geen nieuws hebben van zijn zus hoewel hij nog contact heeft met personen die in de omgeving van de gezinswoning te Simbaya wonen.

Het CGVS voegt toe dat : "Verder verklaart u voor het CGVS dat uw vader gestorven is in 2015 (...), maar weet u niet wanneer omdat u het via de telefoon vernam. Gevraagd waar u was toen u het hoorde, verklaart u dat u in Libië was op dat moment. Verder verklaart u niet te weten wie u verteld heeft dat uw vader overleden is, hoewel u zelf een nummer gebeld heeft dat u bij zich had. Gevraagd welk nummer u gebeld heeft, verklaart u een nummer van "universeel" (Intersel) gebeld te hebben. Gevraagd wiens nummer u gebeld heeft, noemt u de naam van de provider. Nogmaals gevraagd welk nummer u dan gebeld heeft, herhaalt u het niet te weten. Pas op het einde van het onderhoud (...) verklaart [uw advocaat] dat u een nummer van uw vader heeft proberen te bellen (...). Hierbij wordt verder nog opgemerkt dat u bij de indiening van uw verzoek tot internationale bescherming verklaarde dat uw vader overleden is op 18 oktober 2016 (...)."

Volgens verwerende partij maakte verzoeker bijgevolg eveneens niet aannemelijk dat hij in Guinee problemen had met zijn stiefmoeder ten gevolge van deze familie situatie (bestreden beslissing, pp. 2-3).

Verzoeker kan opnieuw deze redenering niet volgen.

Hij heeft enkel een zus, K.(...), die in 2010 geboren is. Hoewel "M.(...)" geschreven werd tijdens het gehoor bij de DVZ, begrijpt hij niet hoe dit werd genoteerd want hij heeft nu enkel een (halve-)zus. In ieder geval verandert deze fout niets aan het feit dat verzoekers vader een kind heeft gehad met verzoekers stiefmoeder. Zijn stiefmoeder is precies wie verzoeker vreest en hij heeft dus geen reden om nieuws over zijn halve-zus (i.e. de dochter van Mevrouw B.(...)) te vernemen.

Bovendien, wat betreft de contacten die verzoeker steeds zou hebben met mensen in de omgeving van de gezinswoning te Simbaya wonen, moet er opgemerkt worden dat de gezinswoning in Sangaredi was (niet Simbaya) en dat verzoeker geen contact meer heeft met mensen die nog ter plaatse wonen. Inderdaad, hij heeft uigelegd dat hij wel contact had, maar dit was in 2015 (zie gehoorverslag, p. 7), en dat hij sindsdien recent contact terug heeft met oude vrienden die nu in Frankrijk en in Charleroi wonen. Deze mensen, in het bijzonder Meneer N.(...) B.(...) en zijn zus Mevrouw H.(...) B.(...) (die een getuigschrift heeft geschreven), zijn dus niet meer ter plaatse; die hebben Guinee verlaten in 2016. Deze vrienden zijn degene die verzoeker toen op de hoogte gehouden hebben van de stappen ondernomen door verzoekers stiefmoeder (namelijk het feit dat zij begon verzoekers bezittingen te verkopen omdat ze dacht dat verzoeker dood was). Na een tijd hadden ze contact verloren met verzoeker en dachten ze ook dat hij gestorven was. Een paar maanden geleden hebben ze contact kunnen terugvinden, dankzij de sociale netwerken (zoals "Snapchat").

Daarnaast, wat betreft de dood van zijn vader, kent verzoeker inderdaad de datum van zijn dood niet. Hij was toen in Libië, hij kende daar zeer intense levensomstandigheden, en heeft dus geen goede souvenir van deze periode, die heel wazig blijft. Hij probeerde toen zijn vader te raken per telefoon, op

een nummer die hij niet meer heeft, en heeft een onbekende persoon aan de lijn gehad die hem de dood van zijn vader leerde. Verzoeker was gechokeerd en hij realiseerde dat hij dus nooit meer terug naar Guinee zou kunnen gaan want de laatste persoon op wie hij kon "rekenen" is weg.

• Het CGVS verklaart nog dat verzoeker zijn familiale situatie zoals hij het schetst niet aannemelijk maakte en dat hij hierdoor evenmin aannemelijk maakt dat hij geen mogelijkheden heeft om terug te vallen op andere personen wanneer hij terugkeert naar Guinee (bestreden beslissing, p. 3).

Verzoekende partij begrijpt niet hoe verwerende partij zo'n bewering kan maken, gezien het feit dat verzoeker :

- zijn twee ouders heeft verloren (alle twee zijn gestorven; deze elementen zijn duidelijk niet in vraag gesteld door het CGVS in haar beslissing),
- geen andere broer of zus heeft buiten K.(...) (die des te meer zijn "halve-zus" is),
- nooit de broers van zijn vader heeft ontmoet en gekend (verzoeker weet dat zijn vader heeft lang in Europa geleefd voor zijn geboorte en dat hij besloot ver van zijn eigen familie te leven na de dood van verzoekers moeder),
- niet meer naar school en niet buiten de gezinswoning mocht door zijn stiefmoeder, en geen contact meer heeft met mensen die zich in Guinee bevinden ; de enige contacten die hij heeft zijn met zijn vrienden (ex-buren in Guinee) die nu in Frankrijk en België wonen.

Hoewel sommige informatie niet duidelijk waren, heeft verzoeker deze verduidelijkt (namelijk ten aanzien van het bestaan van een broer, zie supra). In geval van terugkeer zal verzoeker geen enkel steunpunt hebben en totaal alleen zijn, gezien de enkele Guineese mensen die hij nog kent (behalve zijn stiefmoeder en K.(...)) zich hier in Frankrijk en België bevinden.

• Ten einde analyseert het CGVS de documenten die verzoeker heeft neergelegd : "U legde in het kader van uw verdoek een geboorteakte voor. De geboorteakte die u voorlegt, bevat geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. U legt eveneens een verklaring neer van een vriendin. De opsteller van deze verklaring verklaart u reeds te kennen vanaf uw geboorte. Deze verklaring kan dan ook bezwaarlijk objectief genoemd worden, maar wijst op het gesolliciteerde karakter van deze verklaring. Aangezien deze verklaring niet gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen uwentwege, kan deze het voorgaande niet wijzigen" (bestreden beslissing, p. 3).

Ter ondersteuning van zijn asielaanvraag heeft verzoeker alle mogelijke documenten neergelegd en heeft zich dus duidelijk ingespannen om zijn beweringen/verklaringen te staven, zoals de nationale, Europese en internationale regels inzake de bewijslast voorschrijven.

(...)

Net zoals in de bovenvermelde Europese zaak moet worden opgemerkt dat, indien de Belgische autoriteiten de verklaringen van verzoeker in deze zaak niet als geloofwaardig beschouwen, hij niet alleen een geboorteakte heeft neergelegd, maar ook een ander bewijsstuk heeft ingediend om zijn asielrelaas te staven, te weten een getuigschrift van Mevrouw H.(...) B.(...), ex-buur van verzoeker in Guinee die nu in Charleroi woont.

Deze elementen zijn zeer relevant voor deze zaak en kunnen niet zomaar worden afgewezen.

Bovendien is een bewijs in principe vrij. Dit betekent dat het mondeling of schriftelijk kan worden gemeld. De geschriften worden getoetst aan hun bewijskracht; alleen zekere vervalsingen kunnen dus van meet af aan worden uitgesloten. Ook kan het feit dat een document aangevraagd wordt geen doorslaggevende rol spelen bij de keuze van de overweging ervan. De door verzoeker voorgelegde getuigschrift kan dus niet worden afgewezen omdat het van particuliere aard is. Het draagt ertoe bij dat verzoeker de waarheidsgetrouwheid van zijn relaas kan vaststellen en moet worden beschouwd als onderdeel van een reeks aanwijzingen, gelezen in combinatie met de andere elementen en verklaringen.

Er moet worden benadrukt dat het CGVS de link tussen de auteur van het getuigschrift, Mevrouw H.(...) B.(...), helemaal niet heeft gemaakt met het asielrelaas van verzoeker. Mevrouw B.(...) is een echte getuig van wat gebeurde toen met verzoeker in Guinee. Ze kan van eigen ervaring spreken (zie getuigenis van Mevrouw H.(...) B.(...) in het administratief dossier).

Ten slotte begrijpt verzoekende partij niet waarom het CGVS alleen in laatste instantie de analyse van de bewijsstukken uitvoert. Dit is een teken dat het CGVS het bewijs slechts als "bijkomstig" ten opzichte van de verklaringen van verzoeker beschouwt, terwijl het wel degelijk bewijsstukken zijn die een volledige analyse verdienen (zie supra, arrest EHRM, I. tegen Zweden).

3) Bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming ("Subsidiaire beschermingsstatus")

In ondergeschikte orde moet verzoeker de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, van de Vw worden toegekend, op basis van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade (punten a) en b)), of op basis van de actuele veiligheidssituatie in Guinee (punt c)).

4) Conclusie

Op basis van de bovenvermelde elementen moet verzoeker als vluchteling worden erkend. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij aan de voorwaarden van “vluchteling” voldoet, in de zin van de Geneefse Conventie (art. 48/3 VW) daar hij een gegronde vrees voor vervolgingen (door zijn stiefmoeder) heeft wegens haar behoren tot een bepaalde sociale groep (kind zonder familie) en daarvoor de bescherming van de Guinese autoriteiten niet kan krijgen.

In ondergeschikte orde moet verzoekster subsidiaire bescherming krijgen; men verwijst naar de bovenvermelde elementen om aan te tonen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vw in geval van terugkeer naar Guinee.

In zeer ondergeschikte orde moet de bestreden beslissing vernietigd worden om een adequaat onderzoek van de zaak te maken, aangezien er geen zorgvuldige analyse van verzoekers zaak plaats vond. Verzoekende partij wenst te benadrukken dat het CGVS geen serieuze noch zorgvuldige analyse heeft gevoerd van een aantal belangrijke elementen, onder andere de documenten die werden neergelegd. Deze vaststellingen moeten ten minste leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing, zodat de zaak grondig geanalyseerd kan worden.”

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een mailbericht van verzoekers advocaat omtrent het verloop van het persoonlijk onderhoud.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij in maart 2017 verzaakte aan zijn eerste verzoek om internationale bescherming en pas in augustus 2018 – meer dan een jaar later – een nieuw verzoek heeft ingediend, uit zijn verklaringen daarenboven blijkt dat hij een tweede verzoek om internationale bescherming heeft ingediend omdat hij het niet langer aankon op straat te moeten slapen, en niet omdat hij een vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst, uit de beschikbare informatie daarenboven blijkt dat hij eveneens in Zwitserland aan zijn verzoek om internationale bescherming verzaakt heeft en het feit dat hij zolang gewacht heeft om zich op internationale bescherming te beroepen op zich een belangrijke aanwijzing vormt dat de ernst van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan worden gerelativeerd, (ii) hij op 6 december 2016, in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, verklaarde geboren te zijn op 3 maart 2000, terwijl de resultaten van de medische test die werd uitgevoerd teneinde na te gaan of hij al dan niet ouder is dan 18 jaar aantonen dat hij op datum van 15 december een leeftijd had van 20 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar, (iii) hij zijn familiale situatie te Guinee zoals hij deze schetst niet aannemelijk maakt, zoals wordt toegelicht, hij het bijgevolg eveneens niet aannemelijk maakt dat hij in Guinee problemen had met zijn stiefmoeder ten gevolge van deze familiale situatie en hij het hierdoor evenmin aannemelijk maakt dat hij geen mogelijkheden heeft om terug te vallen op andere personen wanneer hij terugkeert naar Guinee, (iv) de door hem voorgelegde geboorteakte geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) bevat waarmee bewezen kan worden dat hij wel degelijk de persoon is die door dit document wordt bedoeld en dus geen bewijs is van zijn identiteit en (v) hij eveneens een verklaring neerlegt van een vriendin, de opsteller van deze verklaring verklaart verzoeker reeds te kennen vanaf zijn geboorte, deze verklaring dan ook bezwaarlijk objectief kan genoemd worden en aangezien deze verklaring niet gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen, deze het voorgaande niet kan wijzigen.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent,

zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 10 februari 2020 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Verzoeker betoogt vooreerst dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen haar zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden en dat de bestreden beslissing aldus ten minste vernietigd moet worden en de zaak moet teruggestuurd worden naar het Commissariaat-generaal om een betere analyse uit te voeren en hem deftig te horen. Verzoeker haalt in dit verband verschillende argumenten aan.

2.5.1. Vooreerst haalt verzoeker aan dat hij de beslissing waarbij zijn tweede verzoek ontvankelijk werd verklaard pas één jaar na zijn tweede verzoek heeft ontvangen, wat erg lang is om zo'n eenvoudige beslissing te nemen.

De Raad wijst er te dezen echter op dat uit het administratief dossier blijkt dat, niettegenstaande verzoeker op 8 augustus 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier van verzoeker pas op 22 augustus 2019 heeft overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bezwaarlijk ten kwade kan worden geduid. Vervolgens verklaarde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 augustus 2019 verzoekers tweede verzoek ontvankelijk. Hieruit kan op geen enkele manier een onzorgvuldig handelen in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden afgeleid.

2.5.2. Daarnaast benadrukt verzoeker dat de bestreden beslissing veel fouten bevat: de advocaat die aanwezig was tijdens het gehoor was niet meester H. maar meester B., verzoeker woonde niet in Simbaya maar in Sangaredi, en verzoekers aanvraag werd ontvankelijk verklaard in 2019 en niet 2018. Ook hier ontwaart de Raad geen schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Wat betreft verzoekers regio van herkomst, stelt de Raad vast dat verzoekers advocaat aan het einde van het persoonlijk onderhoud liet optekenen: *"Mijnheer is in Conakry geboren, maar hij heeft daar nooit gewoond. Hij is in Singare opgegroeid."* (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). In het verzoekschrift luidt het dan weer dat verzoeker in Sangaredi woonde. Dit strookt echter niet met verzoekers eigen verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waarin de Raad het volgende leest: *"Waar ben je geboren? Ik ben geboren in Conakry, in 'garesnen'. Dat is een wijk in Conakry? Ja. Waar precies? ... (onhoorbaar, verzoeker leunt weer naar achteren.) Kan je dat spellen? Zeg het in de micro. Gare de Sybaya."* (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Ook ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij van zijn geboorte tot zijn vertrek gewoond heeft in *"Conakry, wijk Cosa, vers Sybaya Gar"* (administratief dossier, stuk 20 verklaring DVZ, vraag 10). De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen zodat niet kan worden ingezien op welke manier verzoeker hieruit een onzorgvuldig handelen meent te kunnen afleiden.

Wat betreft de advocaat die aanwezig was tijdens het persoonlijk onderhoud, dient de Raad vast te stellen dat in de notities van het persoonlijk onderhoud het volgende wordt vermeld: *"Vergezeld van meester H.(...) loco meester S.(...)"* (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 1). Uit de e-mail die als bijlage aan het verzoekschrift wordt gevoegd blijkt echter dat meester L. B. verslag doet van het persoonlijk onderhoud van verzoeker en de bijstand die zij heeft verricht. Daarnaast merkt verzoeker terecht op dat zijn tweede verzoek ontvankelijk werd verklaard in 2019 en niet 2018. Het is de Raad echter niet duidelijk en verzoeker licht evenmin toe op welke wijze dergelijke materiële vergissingen van invloed zouden zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

2.5.3. In een derde punt wijst verzoeker erop dat de *protection officer* die hem heeft geïnterviewd een Nederlandstalig persoon is die het Frans sprak tijdens het interview. Hoewel dit geen probleem op zich is, heeft dit volgens verzoeker *in casu* geleid tot duidelijke misverstanden. Hij verwijst in dit verband naar de interventie van zijn advocaat aan het einde van het persoonlijk onderhoud, die tal van punten die door verzoeker naar voren werden gebracht, verduidelijkte.

De Raad wijst er te dezen vooreerst op dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet de *protection officer* niet verbiedt om zich tijdens het interview uit te drukken in een vreemde taal, *in casu* het Frans, en zelfs de rol van tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. X). Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker er aan het begin van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk op werd gewezen dat hij eventuele problemen betreffende de tolk

diende te melden (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 1) en dat zowel aan verzoeker als aan diens advocaat aan het einde van het gehoor de mogelijkheid werd geboden om bijkomende opmerkingen te maken. De Raad dient evenwel vast te stellen dat op geen enkel ogenblik bezwaar werd gemaakt tegen de gehanteerde manier van tolken. Verzoeker verklaarde overigens uitdrukkelijk dat hij het Frans van de *protection officer* goed had begrepen en dat het beeld en het geluid, buiten het moment dat het beeld wegviel, steeds goed was (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12-13). Daargelaten de taal die de *protection officer* heeft gehanteerd, blijkt overigens dat verzoeker probleemloos zijn verklaringen kon afleggen. Verzoeker toont niet aan welk nadeel hij door deze werkwijze zou hebben ondervonden en hij laat na *in concreto* te verduidelijken welke van zijn verklaringen niet correct vertaald zouden zijn geweest of waar de gehanteerde manier van tolken tot misverstanden zou hebben geleid. In zoverre verzoeker in dit verband verwijst naar de tussenkomst van zijn advocaat aan het einde van het persoonlijk onderhoud, stelt de Raad vast dat verzoekers advocaat vooreerst opmerkte: *“Wij hoorden u goed, maar ik denk dat u hem niet steeds goed gehoord heeft. U heeft meerdere malen gevraagd om dingen te herhalen omdat u het niet hoorde.”* (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). De Raad dient na lezing van het persoonlijk onderhoud echter vast te stellen dat dit te wijten was aan verzoeker zelf en niet aan de *protection officier*, laat staan dat dit het gevolg was van de gehanteerde manier van tolken. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat verzoeker herhaaldelijk achterover leunde waardoor hij moeilijk verstaanbaar of zelfs onhoorbaar was. Dat verzoeker hierop door de *protection officer* meermaals werd gevraagd om luid en duidelijk in de micro te spreken, om bepaalde woorden te spellen of om zijn verklaringen te herhalen (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-5, p. 8 en p. 10) kan bezwaarlijk getuigen van onzorgvuldigheid, integendeel. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekers advocaat aan het einde van het persoonlijk onderhoud volgende opmerkingen liet optekenen: *“Ja, ik wil nog enkele preciseringen doen over de elementen die hij aangebracht heeft. Mijnheer is in Conakry geboren, maar heeft daar nooit gewoond. Hij is in Singare opgegroeid. M.b.t. het nummer van zijn vader, ik denk dat u het niet begrepen heeft, een nummer van Intersel. Dat is een operator. Hij heeft een nummer van zijn vader proberen te bellen. Er was iemand die geantwoord heeft, maar hij kende die persoon niet. Ook zodat het duidelijk is, hij spreekt over zijn tante, maar gaat over zijn stiefmoeder. U heeft gevraagd over de erfenis. Vandaag kent hij de situatie, maar toen in het land was hij 14 jaar en heeft hij daar helemaal anders over nagedacht. Ik weer niet of u goed begrepen heeft dat zijn vader eigenaar was van meerdere huizen maar ook van meerdere plantages om te cultiveren. De politie kan door zijn stiefmoeder ingeschakeld worden.”* (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Uit deze toevoegingen van verzoekers advocaat kan echter, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, op geen enkele manier worden afgeleid dat er zich tijdens het persoonlijk onderhoud misverstanden zouden hebben voorgedaan ten gevolge van de gehanteerde manier van tolken. In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van misverstanden tijdens het persoonlijk onderhoud, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothekeerd zou zijn. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de notities van het persoonlijk onderhoud geen correcte of volledige weergave zouden zijn van het verloop van het persoonlijk onderhoud, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden.

2.5.4. Voorts wijst verzoeker erop dat het persoonlijk onderhoud gedurende zeven minuten werd onderbroken, wat het gehoor zeer kort (slechts één uur) maakt.

Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij suggereert in zijn verzoekschrift, tijdens het persoonlijk onderhoud wel degelijk voldoende de kans heeft gekregen om zijn asielmotieven toe te lichten. De korte duur van het persoonlijk onderhoud maakt overigens geen indicatie uit van de grondigheid en volledigheid ervan. De Raad benadrukt hierbij dat het aan verzoeker zelf is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat het Commissariaat-generaal kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd aan verzoeker bovendien expliciet de vraag gesteld of hij nog iets wenste toe te voegen, waarop hij enkel liet optekenen: *“Ik ben hier opgesloten en ik probeer hier nu ook Nederlands te leren. Ik vraag gewoon een bescherming. Ik wil hier goed behandeld worden”*. Ook aan verzoekers advocaat werd aan het einde van het persoonlijk onderhoud de kans gegeven om bijkomende opmerkingen te geven (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Verzoeker meent dat zijn gehoor te kort heeft geduurd doch laat na te concretiseren welke aspecten van zijn relaas of welke details over concrete elementen hij niet zou hebben kunnen toelichten. Immers, in zoverre hij in dit verband stelt dat verwerende partij zich niet realiseerde dat

mevrouw H.B., die de door hem neergelegde verklaring heeft opgesteld, en haar broer ex-buren van hem in Guinee waren en dat zij nu respectievelijk in Charleroi en Parijs wonen, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker hiermee geen bijkomende elementen of overtuigende argumenten aanvoert die tijdens het persoonlijk onderhoud niet of onvoldoende aan bod zouden zijn gekomen en die een ander licht kunnen werpen op de bestreden motivering en beslissing.

2.5.5. Ten slotte hekelt verzoeker dat meer dan een derde van de motivering van de bestreden beslissing kritiek betreft over de indiening van zijn tweede verzoek om internationale bescherming en zijn leeftijd. Het is de Raad echter volstrekt onduidelijk en verzoeker licht evenmin toe op welke manier dit wijst op een onzorgvuldig handelen door verwerende partij.

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij Guinee is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.6.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat het bewijs van identiteit en essentieel element is in de asielprocedure. Verzoeker legt echter geen enkel document neer dat zijn identiteit, nationaliteit en afkomst aantoon. De door hem neergelegde geboorteakte kan te dezen niet volstaan. Immers, zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, bevat de door hem voorgelegde geboorteakte geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat hij wel degelijk de persoon is die door dit document wordt bedoeld zodat deze geboorteakte op zich geen bewijs vormt van verzoekers identiteit. Bovendien wordt verzoekers bewering dat hij werd geboren op 3 maart 2000, hetgeen hij poogt aan te tonen aan de hand van voormelde geboorteakte, onderuit gehaald door de resultaten van het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd in opdracht van de Federale Overheidsdienst Justitie, Dienst Voogdij, welke resultaten aantonen dat verzoeker op datum van 15 december 2016 een leeftijd had van 20 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar. Gelet op dit resultaat, dient te worden vastgesteld dat verzoeker getracht heeft op intentionele wijze de Belgische autoriteiten te misleiden omtrent zijn leeftijd, hetgeen reeds een negatieve indicatie inhoudt voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verzoek om internationale bescherming, en oordeelt de Raad dat de voorgelegde geboorteakte onvoldoende waarborgen biedt inzake authenticiteit en dienvolgens iedere bewijswaarde moet worden ontzegd. Dit klemt des te meer daar de geboorteakte vermeldt dat verzoeker woonachtig was te Sangaredi terwijl uit zijn verklaringen blijkt dat hij van zijn geboorte tot zijn vertrek in Conakry gewoond heeft (administratief dossier, stuk 20 verklaring DVZ, vraag 10).

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift voormelde resultaten van het leeftijdsonderzoek betwist, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet in onderhavige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden betwist. Verzoeker had immers de mogelijkheid om tegen de beslissing van de Dienst Voogdij beroep in te stellen bij de Raad van State en dit binnen de 60 dagen na de betekening van de beslissing, welke beroepsmogelijkheid ook werd aangegeven in de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoekers kritiek dienaangaande wordt dan ook niet in overweging genomen.

2.6.2. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekers houding allerm minst getuigt van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 3 augustus 2016 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Italië. Uit de informatie van de Italiaanse autoriteiten blijkt dat verzoeker gevlucht is uit het opvangcentrum voor minderjarigen waar hij verbleef en op deze manier aldus heeft verzaakt aan zijn verzoek om internationale bescherming. Voorts blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier dat verzoeker op 20 augustus 2016 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Zwitserland. Uit de informatie van de Zwitserse autoriteiten blijkt dat verzoekers asielprocedure werd stopgezet nadat hij was ondergedoken. Vervolgens diende verzoeker op 7 december 2016 in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. Ook hier verliet verzoeker het opvangcentrum voor asielzoekers zonder een adres na te laten. Omdat verzoeker geen gevolg gaf aan de oproeping van de Dienst Vreemdelingenzaken om zich aan te bieden op 8 maart

2017, oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken op 29 maart 2017 dat hij afstand deed van zijn verzoek om internationale bescherming. De Raad benadrukt dat verzoekers houding niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De argumentatie in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk. Zo kan de uiteenzetting in het verzoekschrift dat hij in Zwitserland tegen zijn wil heeft verbleven, dat hij ter plaatse bijna niets begreep maar hij de andere mensen "volgde" die in dezelfde situatie als hem verkeerde, dat hij in een centrum werd geplaatst maar hij besloot daar niet te blijven omdat hij naar België wilde gaan, een Franstalig land, zodat hij zijn asielprocedure volledig zou kunnen volgen en verstaan, bezwaarlijk ernstig worden genomen nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij pas na zijn aankomst in België Frans heeft geleerd. Verzoeker gaf tijdens het persoonlijk onderhoud het gebrek aan kennis van de Franse taal overigens als een van de redenen waarom hij heeft verzaakt aan zijn eerste verzoek om internationale bescherming in België, naast het feit dat hem werd gezegd dat hij 'door andere landen gegaan was' en het feit dat hij de procedure toen niet goed kende (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Ook de stelling dat verzoeker in eerste instantie geen advocaat had om hem te adviseren, dat hij nadat de medische test tot vaststelling van zijn leeftijd aantoonde dat hij niet minderjarig was en nadat hij hoorde dat hij "gedublineerd" was, besloot om op straat te leven, kan voormelde appreciatie niet ombuigen. Het was verzoekers eigen keuze om het opvangcentrum te verlaten en zodoende zijn asielprocedure niet verder op te volgen. Dat hij bang zou zijn geweest om naar Italië of Zwitserland te worden teruggestuurd, kan zijn gedrag niet vergoelijken. Zo verzoeker daadwerkelijk zijn land van herkomst heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zou het hem overigens niet uitmaken welk Europees land hem internationale bescherming kan bieden. Dat verzoeker vervolgens meer dan een jaar wachtte alvorens zich op 8 augustus 2018 een tweede keer vluchteling te verklaren, naar eigen zeggen omdat hij het niet langer aankon om op straat te moeten slapen zodat hij de procedure verder moest zetten (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8), toont nogmaals aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling doet naar het oordeel van de Raad verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. De argumentatie in het verzoekschrift vermag geen afbreuk te doen aan dit besluit.

2.6.3. Voorts dient de Raad na lezing van het administratief dossier vast te stellen dat verzoekers verklaringen dusdanig tegenstrijdig en weinig plausibel zijn dat ze als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten omdat hij door zijn stiefmoeder werd mishandeld. Hij vreest dat zijn stiefmoeder hem in geval van terugkeer naar Guinee zal doden of hem zal beheksen zoals ze met zijn vader heeft gedaan.

Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, slaagt verzoeker er echter niet in zijn familiale situatie geloofwaardig voor te stellen.

Zo verklaarde verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij een halfbroer heeft, genaamd M., die ongeveer twee jaar voor het onderhoud op 21 september 2018 geboren werd, alsook een halfzus genaamd K., die ongeveer zeven à acht jaar voor zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geboren werd (administratief dossier, stuk 20, verklaring DVZ, vraag 17). Bij het invullen van de vragenlijst ter voorbereiding van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker: *"In 2009 huwde mijn vader met Z.(...). Alles was goed op die moment. Toen ze in 2011 beviel van M.(...) veranderde ze stiltejesaan. Mijn vader was altijd weg voor zijn werk en Z.(...) besloot om mij thuis te houden. Ik mocht niet meer naar school en moest haar met alles helpen."* (administratief dossier, stuk 20, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Niet alleen dient aldus te worden vastgesteld dat verzoeker zich flagrant tegensprekt over de geboortedatum van zijn halfbroer M. (ongeveer twee jaar voor het onderhoud op 21 september 2018, met andere woorden 2016, dan wel 2011) bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aanvankelijk ontkende een broer te hebben, om daarna te verklaren dat hij een broer had die gestorven is voor hij geboren is en die hij dus nooit heeft gekend (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Waar hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn problemen met zijn stiefmoeder begonnen met de geboorte van zijn broer M. in 2011, blijkt uit zijn

verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daarentegen dat zijn problemen aanvingen na de geboorte van zijn halfzus in 2010: *"Sinds wanneer heb je problemen met je stiefmoeder Z.(...)? De problemen beginnen nadat ze beviel van mijn kleine zus. Ze wou toen een zoon, maar het was een meisje. Ze was daar niet blij mee."* (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5 en p. 10). Geconfronteerd met de verklaringen die hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde, namelijk dat de problemen met zijn stiefmoeder begonnen na de geboorte van zijn broer M., verklaarde verzoeker eerst dit niet te begrijpen, waarna hij beweerde dat niet gezegd te hebben. Gevraagd waarom dit dan genoteerd werd, stelde verzoeker niet over M. gesproken te hebben, maar wel over de geboorte van zijn zus. Gevraagd waarom de Dienst Vreemdelingenzaken dit dan zo noteerde, kwam verzoeker niet verder dan de stelling dit niet te weten (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Verzoeker geeft hiermee echter geen valabele verklaring voor zijn flagrant tegenstrijdige verklaringen. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Frans, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn (administratief dossier, stuk 20, vragenlijst CGVS, vraag 3.8.). Bovendien verklaarde hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en dat hij er alle elementen heeft kunnen aanhalen die ertoe geleid hebben dat hij Guinee verlaten heeft (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Verzoeker kreeg bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aldus ruimschoots de kans om eventuele gebreken in de vragenlijst aan te kaarten. Zo zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken foutief zouden zijn genoteerd, kon dan ook van verzoeker worden verwacht dat hij dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud reeds zou hebben rechtgezet, *quod non*. Het hoeft geen betoog dat verzoekers flagrant tegenstrijdige verklaringen over zijn familiale situatie, de aanleiding van de door hem beweerde problemen met zijn stiefmoeder en het ogenblik waarop deze problemen begonnen, zijn geloofwaardigheid volledig op de helling zetten. Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen argumenten bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Hij volhardt slechts in zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud, namelijk dat hij enkel een zus, K., heeft die in 2010 geboren is en dat hij niet begrijpt waarom op de Dienst Vreemdelingenzaken M. genoteerd werd, waarmee hij er geenszins in slaagt het geheel van voormelde tegenstrijdigheden uit te klaren.

Voorts beweert verzoeker dat zijn vader na zijn vertrek uit Guinee overleden is. Niet alleen legt verzoeker niet het minste begin van bewijs voor van het overlijden van zijn vader, daarnaast slaagt hij er niet in correct te duiden wanneer zijn vader is overleden, wanneer hij dit precies heeft vernomen en wie hem dit nieuws heeft verteld. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande correct het volgende overwogen: *"Verder verklaart u voor het CGVS dat uw vader gestorven is in 2015 (notities CGVS, p. 6-7), maar weet u niet wanneer omdat u het via de telefoon vernam. Gevraagd waar u was toen u het hoorde, verklaart u dat u in Libië was op dat moment. Verder verklaart u niet te weten wie u verteld heeft dat uw vader overleden is, hoewel u zelf een nummer gebeld heeft dat u bij zich had. Gevraagd welk nummer u gebeld heeft, verklaart u een nummer van 'universeel' (Interseel) gebeld te hebben. Gevraagd wiens nummer u gebeld heeft, noemt u de naam van de provider. Nogmaals gevraagd welk nummer u dan gebeld heeft, herhaalt u het niet te weten. Pas op het einde van het onderhoud, wanneer uw advocaat haar opmerkingen geeft, verklaart zij dat u een nummer van uw vader heeft proberen te bellen (notities CGVS, p. 13). Hierbij wordt verder nog opgemerkt dat u bij de indiening van uw verzoek tot internationale bescherming verklaarde dat uw vader overleden is op 18 oktober 2016 (Fiche "mineur étranger non accompagné", p. 2)."* Dergelijke vage en nietszeggende verklaringen, die in het verzoekschrift louter worden herhaald, komen verzoekers geloofwaardigheid opnieuw niet ten goede. Gelet op verzoekers stelling in het verzoekschrift dat hij gechoqueerd was toen hij van een onbekende persoon vernam dat zijn vader overleden was, dat hij zich realiseerde dat hij dus nooit meer terug naar Guinee zou kunnen gaan aangezien de laatste persoon op wie hij kon rekenen weg is, kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker er alles aan zou doen om meer concrete informatie te bekomen over de precieze omstandigheden van zijn vaders dood. Verzoeker beweert weliswaar dat hij geen contact meer heeft met mensen die nog ter plaatse wonen, doch uit zijn verklaringen blijkt dat hij via oude vrienden, die Guinee ondertussen hebben verlaten en die nu in Frankrijk en Charleroi wonen, op de hoogte werd gebracht van het feit dat zijn stiefmoeder alle bezittingen heeft verkocht omdat ze dacht dat hij dood was. Verzoeker verklaarde in dit verband: *"Ik heb met de grote zus van mijn vriend gesproken. Ze heeft gezegd dat het nu verkocht was, zij heeft gebeld om nieuws te krijgen."* (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7 en p. 11, eigen onderlijning). Niettegenstaande verzoekers

vrienden – blijkens de uiteenzetting in het verzoekschrift zijn vroegere burens – thans niet meer in Guinee verblijven, blijkt uit deze verklaringen ontegensprekelijk dat zij nog wel degelijk contacten onderhouden met hun thuisland en dat zij informatie over verzoekers situatie na zijn vertrek konden bekomen. Er mag dan ook worden aangenomen dat verzoeker, die blijkens zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en de uiteenzetting in het verzoekschrift lange tijd het contact met zijn vrienden was verloren maar hen in 2019 via sociale netwerken terug op het spoor is gekomen, in de mogelijkheid was om via dezelfde weg meer informatie over (de omstandigheden van) de dood van zijn vader te bekomen. Zijn verregaande onwetendheid in dit verband toont echter aan dat hij heeft nagelaten dit te doen, hetgeen zijn geloofwaardigheid verder op de helling zet.

Wat betreft de mishandelingen door zijn stiefmoeder die verzoeker zou hebben ondergaan (hij mocht niet meer naar school of naar de burens gaan, hij moest helpen in het huishouden, hij werd door haar geslagen), is het de Raad voorts niet duidelijk waarom verzoeker zijn vader hierover niet zou hebben aangesproken. Hoewel hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn vader, die chauffeur was, vaak van huis was en met andere dingen bezig was, blijkt uit zijn verklaringen tevens dat zijn vader in 2013 een ongeluk heeft gehad, waarna hij niet meer kon stappen. Zijn stiefmoeder verzorgde zijn vader thuis. Verzoeker verklaarde in duidelijke bewoordingen: *“Ik had contact met hem, maar mijn tante sloeg me.”* (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-5). Gelet op zijn stelling in het verzoekschrift dat zijn vader de laatste persoon was op wie hij kon rekenen, acht de Raad het onbegrijpelijk waarom verzoeker zijn vader, die pas na verzoekers vertrek uit Guinee zou zijn overleden, niet zou hebben ingelicht of waarom zijn vader, die sinds zijn ongeval in 2013 altijd thuis was en dus hoe dan ook weet moet hebben gehad van de situatie, niet zou hebben ingegrepen.

Wat er ook van zij, uit verzoekers verklaringen blijkt dat de situatie met zijn stiefmoeder is geëscaleerd op het ogenblik dat zij zijn vaders testament had gevonden en zag dat hij alles aan verzoeker naliet. Zij begon hem te slaan en lastig te vallen en verplichtte hem om zijn akkoord te geven om spullen te verkopen, waaronder een Toyota Hilux (administratief dossier, stuk 20, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud liet verzoeker optekenen: *“Ze heeft dan gezien dat de erfenis voor mij was.”* (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Voorts leest de Raad in verzoekers verklaringen: *“Wat zou je tante gedaan hebben als je haar alles gegeven had? Zij heeft me dat nooit gevraagd. Waarom heeft ze dat niet gevraagd? Ze denkt op haar manier. Als de man het geeft en dan doet zij aan hekserij. Als ik sterf, zal niemand meer spreken over een erfenis. Als zij gevraagd had om alles aan haar te geven, wat had jij dan gedaan? Ik dacht dat ik wou leven en niet aan de erfenis. Je zou het aan haar geven? Ze heeft het niet gevraagd, maar in dit geval zou ik het gedaan hebben. Er was ook nog mijn kleine zus en zij zou ook een deel moeten krijgen. (...) Ik wil niet dat een erfenis zo is. Een erfenis zal me niet beschermen voor het leven of de dood. Ik wil leven en wil mijn erfenis niet.”* (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). De Raad wijst er te dezen op dat een erfenis pas opent op het ogenblik van het overlijden van de erflater. Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn vader pas overleed na zijn vertrek uit Guinee. Op het ogenblik dat de problemen met zijn stiefmoeder zich zou hebben voorgedaan, was er dus nog geen sprake van een erfenis en kon verzoeker logischerwijze ook nog niet beschikken over de bezittingen van zijn vader. Het slaat dan ook nergens op dat verzoekers stiefmoeder hem zou verplichten om zijn akkoord te geven om spullen te verkopen, zoals hij beweert. Verzoeker beweert weliswaar dat de papieren van de auto reeds op zijn naam stonden (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9 en p. 11). De Raad acht het echter weinig geloofwaardig dat verzoekers vader zijn auto zou laten registreren op naam van zijn zoon, temeer verzoeker beweert op het ogenblik van zijn vertrek uit Guinee slechts 14 jaar te zijn geweest (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-5 en p.13).

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de Raad dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeker familiale situatie zoals hij deze schetst, noch aan de problemen die hij met zijn stiefmoeder zou hebben gekend. Dienvolgens maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij in Guinee niemand meer kent en dat niemand hem er zal kunnen onderhouden of steunen (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8 en p. 12). De loutere bewering dat verzoeker in Guinee niemand meer kent, kan overigens niet volstaan om de toekenning van internationale bescherming te rechtvaardigen. De Raad wijst er te dezen op dat verzoeker gedurende vijf jaar illegaal in verschillende Europese landen heeft weten te overleven. Hij moet derhalve ook in staat worden geacht om hetzelfde te doen in het land waarvan hij de nationaliteit draagt.

De door verzoeker neergelegde getuigenis van een vriendin kan de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming niet in positieve zin ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze getuigenis correct als volgt: *“U legt eveneens een verklaring neer van een vriendin. De opsteller van deze verklaring verklaart u reeds te kennen vanaf uw geboorte. Deze verklaring kan dan ook bezwaarlijk objectief genoemd worden, maar wijst op het gesolliciteerde karakter van deze verklaring. Aangezien deze verklaring niet gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen uwentwege, kan deze het voorgaande niet wijzigen.”*

2.6.4. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker nog voorhoudt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

2.7. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Guinee zou hebben gekend of zal kennen.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Guinee actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, wordt de schending van de artikelen 48/5 tot 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig aangevoerd.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig februari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M.-C. GOETHALS